

бивали злоупотрѣбения на гърците, ако тѣ успѣватъ да раздуватъ неприязненитѣ чувства на славянитѣ къмъ гръцката иерархия и бѣдствията на страдалцитѣ умѣятъ да прехвърлятъ отъ турци и латинци върху гръцкото духовенство, което, обирано и притискано, не е въ сила да помогне на себе си, то ние сме длъжни и на Изтокъ, и въ Русия, и въ другитѣ страни да противодействуваме на това и да се стараемъ да възстановяваме въ общественото мнение гръцката иерархия, като се посочва на нейнитѣ несъмнени заслуги и достоинства.

2. „По църковнитѣ работи на Изтокъ да не се предприема нищо помимо гръцката иерархия, та съ своето самостоятелно и независимо действие да не даваме поводъ да се мисли, какво ние не признаваме властта на светейшитѣ патриарси и искаме да създадемъ свое самостоятелно владичество на Изтокъ. Напротивъ, съ своитѣ действия ние трѣбва да докажемъ, че напълно признаваме и уважаваме правата на гръцката иерархия, и всѣто съ нея чистосърдечно братство да изповѣдаме предъ цѣлия свѣтъ и още по-тѣсно да закрепяваме тоя съюзъ съ възобновата на чести и приятелски съ нея сношения.

3. „Съ всички сили да се противодействува на ония мѣрки, които водятъ къмъ ослабване на гръцката църква (както назначение заплаща на гръцкото духовенство), въ никакъвъ случай да се не признава намѣсата на турскитѣ власти въ взаимнитѣ отношения между православнитѣ племена и тѣхнитѣ пастири, съ помощта на която (намѣса) турцитѣ все повече и повече поробватъ духовенството, унищожавайки независимостта, дарувана на църквата отъ Амурата при завоеванието на Цариградъ. Въ такъвъ случай да се не желае и да се не допускатъ независими и отдѣлни отъ патриаршеския престолъ църкви въ европейска Турция. Това би повело стначало къмъ разединение, а оттамъ лесно и къмъ догматическо разпокъсване между православнитѣ църкви.

4. „Когато по тоя начинъ ние и предъ приятелитѣ, и предъ враговетѣ на църквата безъ двоумение ще заявяваме, че въ всички наши действия господствува мисълта за всецѣла преданостъ на нашето отечество къмъ ползитѣ на вселенската, а следователно и на гръцката църква, — тогава за насъ ще бѣде възможно действително да помогнемъ на славянитѣ и арабитѣ, безъ да оскърбяваме чрезъ това и гръцката иерархия. А да имъ помагаме ние сме длъжни; чрезъ съдействие за образованието на тѣхното духовенство и за назначаване у тѣхъ не само свещеници (което, впрочемъ, винаги е било и е у българитѣ), но и епископи пакъ отъ тѣхното племе, и чрезъ залягане за умножаване на църквитѣ, за